

stigende Lødens — tværtimod den dalende — at ytre sig i Detailhandelen baade strax og i forskærket Grad. At det siden 1ste April 1875 bevilgede aarlige Dyrtidstillæg til lavere Lønninger i indværende Finantsaar dels er blevet noget formindsket, dels er indskrænket eller bortfalder ved Dyrkning eller ny Ansættelse, turde ikke være et Faktum, der med Rette bør faa nogen Indflydelse. Dette Dyrtidstillæg har kun været en Nødhjælp, hvorved man har søgt, ikke at hæve, men i nogen Grad at lette Dyrtidens Tryk for saadanne lavere lønede Embedsmænd, hvem det ellers maatte anses for umuligt at komme igjennem den; men fordi man har ment, at Trykket nu i Diebliffet var aftaget saameget, at Hjælpen kunde indskrænkes noget, eller at det for Enkeltes Vedkommende kunde forbedres, at de nu selv skulde bære det fulde Tryk ligesaavel som de Embedsmænd, der overhovedet ikke have faaet nogen Dyrtidshjælp, og fordi Lovgivningsmagten ikke blot fra først af har været meget nøieregnende med, men ogsaa søger snarest igjen at komme bort fra en midlertidig Hjælp af den Bestaaffenhed som Dyrtidstillægene følger deraf ikke, at der ved den foreskrevne Revision af Lønningslovene ikke skulde anerkjendes at være Grund til at forhøje Lønningerne til saadanne Beløb, som for samtlige paagjældende Embedsmænd kunde være passende og rimelige ikke blot i selve Diebliffet, men ogsaa efter Sandsynlighed for den Tid, hvori de nye Løbe ville komme til at gjælde. Denne deres Varighed vil selvfølgelig i hvert Fald komme til at strække sig ud over et ikke aldeles kort Tidsrum. Naar man imidlertid i Forslaget ikke har optaget nogen Revisionsbestemmelse, da er dette begrundet i, at man har fundet det mindre hensigtsmæssigt forud at fastsætte et bestemt Tidspunkt, til hvilken saadan Revision skal ske, idet denne kun bør finde Sted, naar der er Trang dertil, men ikke til et vilkaarligt forudbestemt Tidspunkt, hvilket i og for sig ikke skjønnes hensigtsmæssigt, og i hvert Fald paa forskellig Maade sætter for mange Kræfter i Bevægelse til, at det bør ske uden nogen af Forholdet selv fremgaaende Nødvendighed.

Der er endnu et andet Forhold, som umuligt kan lades ube af Betragtning, naar Spørgsmaalet er, hvilke Lønningsklasser der kan anses for passende. Det er umuligt at bevare hint Spørgsmaal alene under Hensyn til den abstrakte Bestaaffenhed af et Embede, som er betegnet ved Arten af den dertil knyttede Forretningsvirksomhed; der maa endvidere tages Hensyn ikke blot til Mængden af disse Forretninger og det derved betingede Brug af Tid og Slid paa Kraft, men ogsaa til den Alder, hvori det paagjældende Embede i Almindelighed kan ventes opnaaet af den, der opfylder Betingelserne derfor, i Forbindelse med Hensynet til, hvorvidt det paagjældende Embede kan anses for i Almindelighed at aabne Ud-

sig til efter længere eller kortere Tid at rykke op i et højere og bedre aflagt Embede, eller med større eller mindre Sandsynlighed maa forudsættes at blive Afslutningen af Vedkommendes Embedsbane. Lønningsloven af 1870 indeholder, hvad Lønningernes absolute Størrelse for de forskjellige Embedsstrin angaar, ikke nogen væsentlig Afvigelse fra og navnlig ikke nogen Forhøjelse af Lønningerne i Sammenligning med Loven af 31te Marts 1860, og denne stod igjen i ganske det samme Forhold til de før dens Udgivelse faktisk bestaaende Lønninger, saa at Lønningernes absolute Beløb for de forskjellige Embedsklasser paa dette Omraade nu er væsentlig de samme som for 25 Aar siden. Men ved Siden af denne vedholdende Konservatisme — der som ovenfor omtalt under den stedfundne Forhøjelse af Livet, navnlig her i Kjøbenhavn, allerede i og for sig i høj Grad har forringet Embedsmændenes økonomiske Stilling — er der fra 1860 at regne gaet en stærk reformativ Bevægelse i Retning af Indskrænkning af Embedernes Antal, og da navnlig forholdsvis stærkest med Hensyn til de overordnede Embeder, hvorved Embedsmændenes Stilling er blevet betydelig forringet i begge de ovenangførte Henseender, nemlig baade ved en betydelig Forøgelse af det Arbejde og det Ansvar, der kræves, og ved en ligeledes betydelig Forringelse af Avancementet, hvorved bevirkes en Forhøjelse af den Levealder, hvori de forskjellige Trin paa Embedsstigen og de til disse knyttede Alderstillæg gennemsnitsvis naas, og Sandsynligheden af Embedsbanens Afslutning paa lavere Trin forøges.

At dette har været den nødvendige Følge af de stedfundne omfattende Embedsinddragelser, kan paa Forhaand vides med Sikkerhed og behøver intet Bevis; men af hvilket Omfang denne Virkning har været, kan kun skjønnes i Tal. Ser man saaledes hen til de den 31te Marts d. N. i Funktion værende Embedsmænd i de Ministerier, for hvilke Loven af 2den Juli 1870 gjælder, vil det erfares, at den yngre Embedsklasse gennemgaaende har været uheldigere stillet end den højere, idet, medens den første Indtræden i Statstjenesten temmelig ens er sket omtrent ved 25 Aars Alderen, have de nuværende Departementschefer i sin Tid opnaaet Ansættelse som Fuldmægtig i en Alder af gennemsnitlig 31½ Aar, men de nuværende Kontorchefer først i en Alder af 34½ Aar, og de nuværende Fuldmægtige endogsaa først i en Alder af paa det Nærmeste 39 Aar; og paa tilsvarende Maade stiller Forholdet sig med Hensyn til Avancementet til Kontorchef, idet de nuværende Kontorchefer have været gennemsnitsvis over 5 Aar ældre ved Opnaaelsen af denne Stilling end de nuværende Departementschefer i sin Tid vare. Selvfølgelig kunne disse Tal kun betragtes som indeholdende en Antydning af de stedfindende Forhold, idet de nævnte 3 Embedsklasser kun i Almindelighed